

Sygn. akt I CSK 49/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku G. Z. i J. F.
przy uczestnictwie R. T., J. Z., I. K., P. U., L. O., M. S., miasta W. i M. U.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy J. F.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 sierpnia 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wskazał, że doszło do naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania: art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. w stopniu skutkującym koniecznością uchylenia zaskarżonego postanowienia.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecnictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15 - nie publ.). Ponadto, przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać, że w merytorycznym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06 - nie publ.).

Argumentacja zawarta we wniosku skarżącego skardze kasacyjnej uzasadnia jego twierdzenia, że naruszenie wskazanych przepisów postępowania cywilnego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść skarżącego. Przypomnieć należy, że z ustanowionego w przepisie art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2016 r., I CSK 659/15, nie publ.).

Natomiast zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może uzasadniać uwzględnienie skargi kasacyjnej, gdy wady uzasadnienia zaskarżonego wyroku były tak poważne, że uniemożliwiają przeprowadzenie kontroli kasacyjnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2017 r., I CSK 318/16, nie publ.). Skarżący nie wykazał w sposób jednoznaczny, nie budzący wątpliwości, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełniła powyższych wymogów, w takim stopniu, aby można było mówić o oczywistym naruszeniu wskazanych przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Skarżący również nie dostrzega, że wniosek o zasiedzenie został oddalony ponieważ w ostatnim dniu biegu trzydziestoletniego terminu do zasiedzenia doszło do przerwania biegu terminu, właściciel nieruchomości wytoczył bowiem w tym dniu powództwo windykacyjne. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. (w związku z art. 175 k.c.) powództwo właściciela o wydanie nieruchomości jest niewątpliwie czynnością zmierzającą do prawa, skutek zatem przerwy biegu zasiedzenia nastąpił *ex lege*. Art. 5 k.c. nie ma mocy uchylania skutków powstałych *ex lege*, czyli powstałych z mocy samej ustawy, nie może również skutkować skróceniem terminu zasiedzenia, może natomiast oddziaływać na wynik procesu o wydanie nieruchomości, co jednak nie było przedmiotem procesu w badanej sprawie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

